

3.) Само оученіето прави човека, да
развистеѣва отъ другитѣ.

Александръ сынъ філіпповъ, овладѣ къ ма-
хай, всичката азіа, но не сѣ хвалаше толико
на неговити придобѣвки, колкото сѣ хвалаше,
защо ѣ былъ оученъ, тогò ради, когдà ѣ
чълъ и разумѣлъ, какъ неговатъ оучитель А-
ристотель, списалъ, и издалъ філософскити на-
ѣки: сторѣ мѣ сѣ, какъ с' това можатъ да вѣ-
датъ ѡвѣци на всичкитѣ, и писалъ мѣ посланіе:
глагола: а что шѣхми имà разность, отъ
другити человекѣци, ако, колкото научихми отъ
тебѣ, вѣдѣтъ ѡвѣци на всичкити.

4.) Само добродѣтелството ѣ, не отат-
но имѣніе (придобѣваніе).

Димитрій ѡсаждагель, царь македонскій,
сынъ антиоховъ, когдà разорилъ градатъ Ме-
гара, и всичките граждàны пѣгѣвѣха тѣхното
имѣтство, попыталъ и філософа Стілопа, да
ли ѣ и ѡнъ страдалъ нѣкомъ вреда, и філософъ
ѡтвѣща: не! зашо воатъ немѡжи никогда да
корѣстствѣва добродѣтелството.

5.) Рѣдкость на человекѣци тѣ.

Філософъ Діогенъ, шѣлъ да покажи, какъ
мѣчно намѣрѣва нѣкой истиннаго человекѣка: за-
палилъ ѣ єдинъ дѣнь, средъ пладнина негова
фанаръ, ходѣши в' афинскій торгъ, и сѣ при-
стрѣваше: какъ искалъ да намѣри нѣщо, и а-